

**Ὁ μαχητὴς Προμηθεύς
κί' ὁ Θεωδωρὸς ὁ γεωργός.**

Θεο. — Κότταζε καλά, Κορριάτη,
τῆς Κερκύρας τσελεπή,
τὸν μεγάλο Στρατηλάτη
γεωργὸ μὲ τὸ τακπὶ.

Περιέργως μὲ κυττάξεις καὶ δικαίως ἀπορεῖς
πὼς τοιοῦτος εἶναι τώρα τοῦ πυρὸς ὁ Θεωδωρὸς.
Γεωργία τοῦ λοιποῦ,
νὰ τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ,
γεωργία καὶ τακπὶ
νὰ μονάχη πρακοπή.

Δὲν μ' ἀρέσουν μάχη πλέον
καὶ πολέμου γεγονότα,
μήτε μέγας Ναπολέον
νὰ βαπτίζωμαι σὺν πρώτα.

Δὲν μ' ἀρέσουν Ἀσπερλίτσις, δὲν μ' ἀρέσουνε Μαρέγγα,
γεωργία γεωργία πρὶν γενῆ τὸ κράτος βέγγα.
Γεωργία, γεωργία... νὰ τὸ νέον πρῶτομά μου...
κί' ὅλοι σὲς οἱ Στρατηλάται
δράξτετε τακπὶ κί' ἐλάτε
πρῶτοι γεωργοὶ σιμά μου.

"Ἄς ἔλθῃ καθεὶς ἀνάρτης
καὶ σαλπίστ' ἔδω κί' ἔκει
πὼς ὁ τέως Μποναπάρτης
θὰ σὰς σπεῖρη τουμπεκί.

Φρικταῖς λεπίδες,
κράνη κί' ἀπίδες
κρεμῶστέ βάρια,
ρίχνω τῆς κάπαις
καὶ μὲ τῆς τσάπαις
σκάσω χωράσια.

Λάβε σύ, Κόντη,
τὸ ξίφος τώρα,
τρίξε τὸ δόντι
σὺν τὴν Θεωδωρ.

"Ἐλα κοντά μου,
νὰ τάρματά μου
τὰ κρεμασμένα...
ἐσύ, Κορριάτη,
τὸν Στρατηλάτη
κάνε γιὰ μένα.

Πάρτα τὰ μαῦρα μου,
πάρε τὴν φλόγα μου,
πάρε τὴν λαύρα μου
καὶ τὴν ἀλόγα μου.

Νὰ τὰ σιλόγια καὶ φέρεσέ τα,
νὰ τὰ χαντζάρια καὶ τρόχισέ τα,

νὰ καὶ τὸ κράνος, νὰ καὶ τὸν θώρακα...
κολλάρισέ τον μὲ λίγον βόρακα.

Μὴ μὲ φοβᾶσαι, κί' ἄφοδος δέξου πολέμων δῶρα...
δὲν εἰρ' ἔκτεινος, Κόντη μου, ποῦ γ' ἠνορίζεις ὡς τώρα,
κί' ὁ Γ' Ἰβρὰν Κορντόν, ποῦ τὸν ντουσιζὲ τὸν ἔκανε κί' ἐκέρωσε,
δὲν εἶχε σήμερα μπουρὶ καὶ σὺ ἀνάτι' ἡμέρωσε.

Τώρα σ' τοὺς ἀγρούς γυρίζω,
τώρα σπέρνω καὶ θερίζω,
καὶ τὴν χέρσον γῆν ὀργώνω
καὶ τοὺς ψύλλους καλλιγόνω,
καὶ τροχίζω τὸ σπαθὶ μου γιὰ νὰ δρέψω μελιτζάναις,
καὶ βασιλικούς φυτεύω καὶ φυτρώνω ματζουράναις.

Καὶ κηρύττω καὶ φωνάζω μὲ φωνὴν διαπασῶν:
εἴτε σ' τοὺς ἀγρούς, Ἀρχάδες, κί' ἄνορῶστε χρυσόν,
μάρε, ἐλεύθερε καὶ σκάβε,
κί' ὅλο σκάβε, κί' ὅλο σκάβε.

"Τὼρ' ἀλέτρι καὶ ζευγάς,
τώρα βόες ἀροτῆρες,
κί' ὄχι φούρια καὶ καυχιᾶς
κί' ἄλογα καὶ περνιασῆρες.

"Μὴ πεδιά τῶν πολέμων, ποῦ μαζέσουν τὰ κοράκια,
κάτω περικεφαλαίαις,
ἔξω μπότσις καὶ σκελέαις,
τώρα μόνον κοντοβάρια.»

Πόρους δόξης πορίσας,
πλὴν μ' αὐτοὺς ἀπορήσας,
τὸν Κορριάτη τὸν Κόντη πολεμάρχον θὰ χρίσω,
κί' ἄλλους πόρους σὲ κράτος ἀποροῦν θὰ πορίσω,
καὶ πολλοὶ πωρωμένοι θά'ρωτοῦν μ' ἀπορίαν:
τίς αὐτὸς ὁ πορίσας 'στὸ παρὸν εὐπορίαν;

Καὶ τὸν πρὶν Βοναπάρτην καὶ τὸν πρῶτον πωρῆα
γεωργὸν τῆς εἰρήνης θὰ τὸν δῶν καὶ σπορέα,
καὶ θὰ λέγουν τὰ μαῦρα νερὰ τὸν Βοσπόρον
πὼς ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον
κί' εἰς ἀφόρους πορίσας τὸν πρῆποντα πόρον.

Θεοτ. — Βάρδα μ' ἔπρος καὶ θύμισσα... τώρα θ' ἀμολάρω...
μὲ μὴ βούλα κόκκινη θὰ σὰς σιντζιλάρω.

Τώρα Κόντες πολεμᾶ,
πὺναι τζόγια κί' ἔνα φῆρε...
θῆλω τὸ σπαθὶ γιὰ μὲ
καὶ τοῦ Θεωδωρὸς τόνωρε.

"Ἰδατε τοῦ Θεωδωρὸ
τὸ πολεμικὸ μπουρὶ,
τώρα ἔδεστε, πολεμάρχοι, καὶ τοῦ Κόντη τὸ μπουρίνι...
Στρατηλάτη τοῦ Μαργᾶ,
ρίχτο' στοὺς ἀγρούς βαρειά,
κί' ἐγὼ πόλεμος νὰ γίνω, καὶ σὺ Δημήτρα κί' εἰρήνη.

Νὰ με κοντά σου,
δὸς τάρματά σου.

Ἀλήθεια, γέρο,
τὰ ρίχνεις κάτω;...
σέ νὸν ἔ βέρο,
ἔ μπὲν τρωάτο.

Θέλω γυμνάσια
μέσ' στὰ Θριάσια,
θέλω σπιρούνια
καὶ γαλονάδες
γιά τὰ καντούνια,
τῆς Σπιανάδες.

Σὺ μὲ τούπα τῆς εἰρήνης
πήγαίνε' στους γεωργούς,
καὶ παρὰ σ' ἐμὲ νὰ δίνης
γιά νὰ κάνω στρατηγούς.

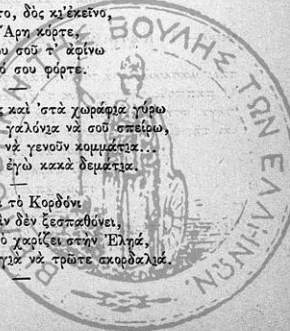
Τὰ σιτάκια ποὺ θὰ σπέρνης,
τὰ κουκιά, τὰραποσίτια,

γιαμὰ' μπρός μου νὰ τὰ φέρνης
νὰ τὰ κάνουμε σειρήτια
καὶ γαλόνια μὰ τὸν Ἄγιο
γιά νὰ πέρνωμε' κουράγιο.

Θ6δ.— Δὸς καὶ τοῦτο, δὸς κι' ἐκεῖνο,
κάνε μὲ τὸν Ἄρη κόρτε,
τὸ σπαθὶ μου σοῦ τ' ἀφίνω
νὰ γενη' δικό σου φορτε.

Ἐγὼ πηγαίνω' στους ἀγρούς καὶ 'στὰ χωράφια γύρω
γιά δέκα νέους στρατηγούς γαλόνια νὰ σοῦ σπείρω,
πάω νὰ φέρω κι' ἄχυρα γιά νὰ γενοῦν κομμάτια...
καὶ σὺ κακὰ χερόβουλα, κι' ἐγὼ κακὰ δεμάτια.

Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
σάν καὶ τὸν δὲν ξεσπαθώνει,
Τὸ Κορδόνι τὸ σπαθὶ τοῦ τὸ γαζίει στην Ἑλλά,
τὸ Κορδόνι σπέρνει σκόρδα γιά νὰ τρᾶτε κορδαλιά.

Θεοτ.—Τῆς Ἐλθῆς τὸ κόμμι ἀρπάζει τῆς φρωτῆς τὴν σακκ-
[ράκκ

γὰ νὰ σφάζῃ, γὰ νὰ κόψῃ, γὰ νὰ κἀνῃ πακτιτράκκ.

Θεόδ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι,
ποῦ σὰς ἔφερε μεπλάδες,
τώρα πλέκεται κι' ἀπλώνει
μέσα σὲ περικολλάδες.

Θεοτ.—Τὸ Κορδόνι γὰ τὴν σάπκ, τὸ σαπι γὰ τὴν Ἐ-
τέωω κἀὸ μὰ τὸν Ἄγιο δίνει σὲ μουγιώσι μιλά. [λῆά,

Θεόδ.— Τὸ Κορδόνι μὲς ἴστὸ στάκκα,
μὲς ἴστους κἀμπους κἀστ' ἀμπέλιζα
γὰ τὸ Τζώρτζη τὰ σιλάκκα
ξεκκερδίζετ' ἴστὸ γέλιζα.

Θεοτ.—Τὶ μιράκοιο κἀ τοῦτο!.. σὰν τὸ δῆ τὸ Παρλαμέντο
ντοῦκουσ θὰ τοῦ σακλέη κἀ θὰ σκούζῃ «σακκαμέντο.»

Θεόδ.—Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι τὸ παρσφιζαν κινάσι
γὰ τῆς βιομηχανίας.

Θεοτ.— Θέλω φρούσκασι κἀ μπαλόνιζα
κἀ μιράκοιο τρανῶ,
θέλω πλάκκ τὰ γαλόνιζα
νὰ πληρώσω τὰ κενά.

Καὶ μὲ φρούσκασι κοιλίξες
ὅπως ὅπως νὰ τρακάρω,
κἀ τόνους τῆς Ἐλθῆς
φινκλιμέντε νὰ ρεσάκω.

Θεόδ.— Θέλω γύρω μου τἀνδόνι
λυγερὰ νὰ τραγοῦθῃ
τὸ πολύπαθο Κορδόνι,
κι' ἐγὼ μέσα σὲ γουδι
Βόρειον νὰ κοπαιζῶ
κἀ γὰ σὰς νὰ χαχαιζῶ.

Θεοτ.—Θεὸλ ὁ κόσμος νὰ στουπίρῃ κἀ σπαλέταις νὰ μετρεῖ,
θέλω στρατηγὸ κι' ἀπάνω
κἀ τὸν Τσακκαδὸ νὰ κἀνω,
ποῦ προσμένει τὸ γαλόνι ἴστῆς Κυλλήνης τὰ λουτρά.

Θέλω συμμεχιάσι μ' ὄλους
κι' Ἀμπατσιάσι μὲ Κερδούσι,
γιακὰ θέλω κἀ φρεγάδες μὲ τὸν κἀρο τὸν Βουδούρη,
τὸν ξιφία, τὴν γοργόνα, τὸ ντελφίνι, τὸ κωβούρι,
ποῦ δὲν κἀνει σὰν τοὺς ἄλλους τζιφιντζάντζουλις γιακὰ
κι' ὁ Κραάπκυλος ἔμπρός σου πέφτει κἀ λιγοθυμῆ,
κἀ τοῦ λέμε «σῆμα σῆμα,
ντιλικάτε μας ἀμίο.»

Θεοδ.—Τὸ Κορδόνι βγάξει λόγους γὰ τῆς ἄραις κἀ τῆς
[μάρκας,
πάλι μάρκοια γὰ τοῦτο, πάλι φέστασι κἀ καμάρια.
Ὁ παππούς τῆς γεωργίας σ' ἄλλας ἐλογοχίς θ' ἀσπρίσῃ...
ἴπῃκ σ' τὴν Παρηγορήτρη γὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ,
κἀ τῆς εἶπα : «Παναγιᾶ μου, μὲς ἴστῃ λύπη τῆ βρεξιά,
μὲς ἴστους κόπους τοὺς ἀτρώτους,
δῶσε σὺ παρηγορὰ
κἀ ἴστους ἀπαρηγορήτους.»

Μὲ πομπὴν περιφανῆ, μὲ τοὺς ἤχους κλαπαδούρας,
μ' ἔφεραν κἀ στὸν νῆον τῆς Ἀγίας Θεοδώρας,

κι' ἐγονάτισα δακρύων, κι' ἀνεόθησαν τὰ πλήθη :
Τρισαγία Θεοδώρα τὸν Θεόδωρον βοήθει.

Καὶ τὴν Χαύραν τῶν Ἐβραίων ἐπισκέφθη ραβδινὸς
κι' ὁ Ραβδινὸς πρῶτος πρῶτος ἢ ἢ ἔμπρός μου ταπεινὸς,
κἀ μ' ἐθόπευσαν αἱ τρήξες τῆς μεγάλῃς του κινάβρας,
κι' εἶπαν τόσοι συμπολίται:
προσφιλεῖς Ἰσραηλίται:
ἀνὰ κι' ὁ γέρος ὁ Ραβδινὸς τῆς Ρωμαϊκῆς τῆς Χαύρας».

Μ' ἔφεραν μετὰ πομπῆς κἀ ἴστῆς Ἄρτας τὸ γερούρι,
κἀ ὄλοι μουπαν μπουγιουρούμι κἀ καλῶς τὸν μουσφιρῆ,
κἀ ἴστὸ Τούρκικο τὸ Κάστορο ἴστῆς κουνάμενος
κι' ἐπιθόρισαν οἱ Τούρκοι : «νάτος ὁ λεγόμενος».

Τοὺς ἐπῆγε τρία κι' ἕνα κἀ δὲν ἤρουνον κοντά,
πλὴν ἐγὼ γελάσας τότε
τοὺς φωνάζω «γάγελ μπουρντά,
ρεσοφροῖ σπρατιώται.

Μὴ κανένας σὰς τραμάξῃ, μὴ κανένας ροδηθῃ,
τοῦ πολέμου τὸ θῆριο δὲν ρουκτόνει πᾶ σπαθί.»

Ἔτσι ἴσχασαν οἱ Τούρκοι, κι' ἐσταθῆκαν πρὸς τιμὴν
κἀτ' ἀράδα κἀ γραμμίν,
κι' ἐξετίμησαν τὸν ἄνδρα, ποῦ σφεδὸν ἀμχαρητεῖ
τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγουν σ' τὴν Ταράτσα πτερωτοί.

Κι' ὁ Φασουλιᾶς μὲ ξίφος κἀ τσαπι προσέρχεται τὰ πρέποντα νὰ πῆ

Φ.— Χαίρε, γέρο-γεωργέ,
μὰ κἀ σὺ, Προθπουργέ.
Χαίρετε μαζὶ κι' οἱ δύο, ποῦ μὲς ἔχετε σ' τὸ ποδι,
κι' ἡ πῶν λόγων ἀφθονία φέρει πυρετὸν ἀφθώδη
κἀ φορεῖ τὸ κάθε βῶδι.

Γεωργοὶ κἀ Πολεμᾶργοι, πολεμᾶτε, γεωργεῖτε,
μὲ τὸ ξίφος κἀ τὴν σάπκ τοὺς Ρωμρούς κἀλλιεργεῖτε,
ἢ πακτῆς τῆς Μιχαλοῦς μὲ τὰ δύο νὰ μουφλοῦζῃ
κἀ μουφλοῦζα νὰ χαζεύῃ.

Καλλιέργει κἀ πολεμᾶ, πολυἀγυλος φυλι,
κἀ μὲ πόλεμο κἀ εἰρήνη νὰ σὲ πᾶνῃ κρῖα θέρη,
νὰ σὲ τρεῖν κἀ μὲ τὰ δύο Μαχαριδόντες πολλοὶ
σὰν κι' ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους, ὅπου ἔβρισκον σ' τὸ Πικερίμ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τοῦ Μπέκ κἀ τῆς Ἐστίας κἀ τοῦ Βίλυπεργ, συμπο-
τὸ κατᾶστημα πωλεῖται [λίται,
ὁ Νικέλοσ ὁ Γύζης, ἤγουν τὸμος ἀγαετός
Δημητρίου Κεκκαμάνου, πὸναι λόγιος σωστός,
ἕνας τὸμος ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις ἐντελής
μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας ἀλθῶς περικαλλεῖς,
ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν τέγγην, ἕνα πάγκαλον βιβλίον,
τὸν θαυμάσιον τεγγίτην θαυμάσιως ἀναλίον.